

МАРИЯ ИЛИЕВА НА ЗАДУШНИЦА

chitanka.info

Ниско небето е виснало
измокрено,
 черно
 преметнато
върху острия хълбок отсреща.
Докосвам медали.
Тенекийки ръждясали,
трикольори.
Манерки изпразнени
от стария куфар на дядо.
Грехът е гнездото на паяци,
домуват от „Многая лета“...
Пипам на баба дантелите,
на татко овехтялата същност,
на мама плесниците в кухнята...
Отговор няма!

Тихо е.
Сякаш спокойно.
Дори — много спокойно.
Като пийнал кръчмарин
е доволен и сит,
прозорецът
сред всичките сгради...
Някъде кукумявка изкряска.
Мъртвите на могат да плачат.
Кафявата кръв по земята
(на всички от фронта)
е станала гнила
и днес
татул е родила.

Татулът е билка от злоба,
Чувах, че съседката слага,
да не снасят кокошки...

— извор размътен
понесъл телата
на удавени мишки.
— „Родината нека,
да бъде над всичко...“

И усещам земята...
Земята!
Земята топла от кръв,
как върху нея житата
избуяват
от пот,
кръв,
и сълзи на войник.

И усещам, че мирис
все още ...
на страх
човешки страх
кисел вкус на пушек от барут
и кисел вкус
на зеленясал хляб.

За мъртвите,
какво си ти, Родино?
Под падналите знамена
годините са черна броеница
сълзите... мъжките сълзи
са пръснати медали по земята.

Животът се изнизва и отлита
обидена и черна птица.
Гърдите ме болят
и няма въздух,
но въздух няма
и там
в черните поля на Дойран,
където газови гранати

са пълнили гърдите жълти храчки
изплюти в кръв
в черна кръв
във черния окоп.

Усърдно враните кълват...
и чувам човките им по лицето
кълват...!
Жълти човки,
раздират Българското знаме
и го ядат
като стара мърша.

Оковани сме от пълната си връв,
оковани във вериги — заточение.
Отгоре мрак.
Нощта потропва със ботуши
подобно пийнал капитан
с калашник в ръката.
И паднал със изцъклени очи
нагоре, в звездното небе се взираш,
където празното небе
небе ...
Разбираш ли?!
Небе!
Като мастилница е мътно.
А в мене малкото дете
все още стиска вързано хвърчило
и тича по зелените поляни
защо ли?!

Татко, питам те — Защо?
Мамо ..., бях ли твоето зайче
... на дядо куфарът мълчи
и сребърните му медали
са мокри ...
Моите очи

докосват се до нещо свято.

*Екот на картечница кънти
в сърцата ни
от упор!
Искам да го чуеш:
та*

та

та

та

*тря-я-яс
шрапнел,
право в стената от въпроси.
Има ли въпроси?
Чу ли,
канонадата на цяло време
взело вещицата зла,
дядо ми,*

и много други.

*Трамваят ми е подарил билет
продупчен, скъсан от кондуктор.
Ще стана утре точно в 6
на малкия закуска ще направя.
И кухнята облечена в слип
ще ме разглежда
похотливо — жадно.*

*... Обичам да повръщам сутрин.
Защото стария букет
от изсушени хризантеми
и латерни
пред шапките с цвят на сняг
(големи, някак си помпозни)
със дами
с привкус на виенски валс
го няма моя век...
... го няма.*

*Бих искала да пия вино
много вино...
да бъда с рокля
бяла като сватба
изкъпана и чиста
грешна!
С грешни пръсти да посмея
сандъчето на дядо,
с медалите да погребя ...
И после да се кая.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.